

BLED Z NOVE ŽELEZNICE.

FOT. FR. PAVLIN.

FR. S. FINŽGAR:

POD SVOBODNIM SOLNCEM.

POVEST DAVNIH DEDOV.

XV.

(DALJE.)

Iz njegove glave bi se rodila druga Minerva. Šele dva meseca — pa taki uspehi!“

Tako je modroval sivoglavi Kasander — Iztokov učitelj —, ko se je že ob luninem svitu vračal preko vrtov mimo Epafruditove vile.

„Kakor bi v kamen zarezal, kar mu povem. Vse se ga prime za večno. Da ne bi bil rojen v grmu od barbarske volkulje, ampak pri Akropoli kje, bi bil drugi Aristotel ali pa Aleksander. Naimadia, bi bil!“

Iztok je pa hodil sedaj po tihi terasi, ob kateri je cvetel jasmin. Pod mehкими sandalami je šumel zeleni pesek, katerega je pripeljal brod iz Lakonije. Majhni kristalčki so se svetili v mesečini in steza se je zdela kakor posuta s kresnicami. Enakomerno so se glasili njegovi koraki, v ritmu je izgovarjal polglasno grške besede, vzklike po-

veljnikov, ukaze, s katerimi je veleval stotniji. Ko je ponovil drugič, ponovil tretjič, je obstal, potegnil meček in ga vihtel v bliskovitih črtah po zraku. Napadal je, odbijal udarce, umikal se in zopet naskakoval. Ko se je utrudil, je sedel na kamenito klop pri štropotajočem vodometu.

Mesečina. — Vse krog njega je dihala skrivnostni vonj. Vodni curek je trepetal in koprnel kvišku, se nižal in se zopet zaprašil proti nebu, pa omagoval in v tisoč kapljicah utonil v svetlem tolmunu, kjer je trepetalo zlato lice lunine ploskve. Od morja je valovila tiha, vlažna gorkota, kakor bi ga v vonjavi kopeli gladile mehke roke. Postajalo mu je vroče, tesno. Odpel si je zapone na oklep, naslonil glavo v dlan in se zamislil v tiho noč.

Tukaj le je sedel tisti večer, ko se je vrnil z Epafruditom z dvora. Polnoč so pre-